

Stiftelses Midler. Hvad nu den første Post nemlig Præstetienderne angaar, da have vi jo set, at dette Thing har vedtaget Optagelsen, men at man igjen er kommen bort derfra ved Landstingets Hjælp, og Regjeringen har altsaa bejnttet sin Indskyldelse der til at sætte sin Villie igjennem i dette Punkt ligeoverfor Folkethinget. Men hvor forunderligt er det dog ikke, at en saa stor Indtægt som Præstetienderne ikke engang findes opført indenfor Linien i Finantsloven, da dog Bispetienderne findes optagne der! Hvad er Forskjellen mellem disse to Statsindtægter, saaledes at den ene skal findes paa Finantsloven og den anden ikke, i det Mindste indenfor Linien? Det veed jeg ikke, og der er Mange, der dele min Forundring over, at det ikke har kunnet sættes igjennem, at faae disse Tiender optagne. Dernæst vilde jeg sige, at Finantsloven jo har to Egenstaber. Den ene er den, at være en Lov for det vedkommende Aar, som bestemmer de enkelte Indtægter og Udgifter, og den anden Egenstab er den, at Finantsloven tillige indeholder et Overslag over samtlige Statens Indtægter og Udgifter. Statsrevisorerne have jo endog efter en Grundlovsparagraf en Forpligtelse til at paase, at alle Statens Indtægter og Udgifter findes optagne deri. Vi, der have forsøgt at faae disse manglende Statsindtægter og Udgifter opførte paa Budgettet, have jo i den Henseende ikke Noget at bebreide os, fordi vor Plan ikke har kunnet sættes igjennem; vi have maattet vige for Overmagten. Men dersom der er et Flertal i Thinget, som deler disse Anskuelser, da siger jeg, at det er detts Pligt nu at gjøre dette Skridt. Det er min faste Overbevisning, at dersom det ikke gjør dette Forsøg, saa skader det Sagen derved, at det selv ikke synes at have Tillid til, at dette er en rigtig Forholdsregel. — Dernæst skal jeg ogsaa med et Par Ord omtale en anden Post, der flere Gange har været paa Omtale her, nemlig Ballø og Venmetofte. Det er jo af den parlamentariske Kommission, der har været nedsat, anerkjendt, at disse Midler for Størstedelen hidrøre fra Statskassen. Der er et Par Mindretal, som have været indbyrdes uenige om disse Midlers Stilling, men som dog ikke have kunnet blive enige om at optræde samlede mod Flertallet i Kommissionen, som dette Udvalg kaldes i Henhold til Grundlovens Bestemmelser. Jeg tror altsaa, at de, der ville støtte den parlamentariske Kommission, ikke skulde lade denne Sag falde, men bør følge den Tilskyndelse, som fra Kommissionens Side er givet til at optage disse Midler paa Finantsloven. — For saa vidt disse Onsker fra min Side skulde nyde Fremme her, vil jeg dog sige, at man ikke strax behøver at gaa til den Grændse i saa Henseende, som man efterhaanden kan komme til. Jeg har ikke Noget imod og vil anse mig for fyldestgjort, hvis man optager indenfor Linien begge disse Poster og lader den hele Indtægts = Oppebørsel

ved den første gaa for sig paa samme Maade som hidtil, og Udgifterne ligeledes behandles som sædvanlig, kun at det slaas fast, at der her er en Statsindtægt, som ikke bør sættes i Overslaget over Statens Indtægter og Udgifter. Det er ligeledes min Mening, at man kan gjøre Begyndelsen med Ballø og Venmetofte paa samme Maade og indtil videre lade deres Midler staa indenfor Linien som en særlig Fond og med de Byrder, som hvile derpaa, indtil man paa anden Maade faar Sagen endelig reguleret. Jeg har her villet fremdrage disse enkelte Punkter, fordi det forekommer mig, at Diebliffet i og for sig er gunstigt, idet man ikke har et saadant Hensyn at tage til en Regjering, der stillede sig saa fjendligt lige overfor de Anskuelser, som bleve fremsatte i det forrige Thing, og som have faaet en Stadfæstelse derved, at Valgerne igjen have valgt tilbøds de samme Mænd, i ethvert Tilfælde et Flertal af samme Anskuelser som dem, der bleve udtalte i det forrige Thing. Jeg har villet indskrænke mig til disse Antydninger, fordi Stillingen er, som den er. Det vil jo vise sig, naar Sagen bliver nærmere behandlet, hvorvidt der i Finantsudvalget vil findes Tilslutning til disse Ideer. Sagen vil jo saa igjen komme frem her i Thinget, og jeg forbeholder mig da yderligere at forsvare den Opfordring, jeg her har filltet til Thinget.

Finantsministeren: Lige overfor de Antydninger, som vi nys have hørt fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner), tør jeg antage, at Regjeringens Stilling er vel bekjendt, og det ærede Medlem henviste jo ogsaa selv dertil. Jeg skal altsaa afvente, hvorvidt der i Overensstemmelse med disse Antydninger maatte fremkomme Forslag, og hvilke Forslag der maatte komme, og skal derfor saa meget mindre omtale saadanne af dem, som ikke særlig vedkomme Finantsministeren. Derimod skal jeg berøre et af dem, som særlig vedkommer mig, og det er den Antydning, at der kunde blive Spørgsmaal om paa Finantsloven at forandre Toldlovgivningen; det er en Selsøjlge, at jeg vilde anse en saadan Fremgangsmaade for at stride mod Grundloven og altsaa for at være en saadan, som Regjeringen var forpligtet til paa det Bestemteste at modsætte sig. Hvad Sagens Realitet angaar, da berørte jeg allerede før, at Toldloven foreligger i Landstinget, men da Tidenden er kommen temmelig sent, skal jeg udtryffeligt henvise ærede Medlemmer til, hvad jeg netop om dette Spørgsmaal, nemlig Toldbeskatningsudbyttets Forhøjelse gennem Loven af 1864, udtalte ved 1ste Behandling i Landstinget, hvorledes jeg der fremhævede, at jeg ansaa det for ønskeligt, naar den finantzielle Tilstand tillod det, at arbejde paa en saadan Nedsættelse i Toldbeskatningsudbyttet, som holdt sig indenfor Grændsen af det forøgede Totaludbytte, der er en Følge af Krigstoldforhøjelsen af 1864, altsaa ikke